

Brussel, 31 januari 2013

Auditoraat

Nr.: A/A. 202.327/ XII – 6747

Code: V - 12 - APR

VERSLAG

Inzake: de v.z.w. LIGA VOOR MENSENRECHTEN,
vertegenwoordigd door bestuurders P. PATAER en J. VEYS,
woonplaats kiezend te 9000 GENT,
Gebroeders De Smetstraat 75

tegen: de STAD GENT,
vertegenwoordigd door en woonplaats kiezend bij
mr. Patrick DEVERS,
advocaat te 900 GENT,
Kouter 71-72.

I. VOORWERP

Met een verzoekschrift van 4 november 2011 (postdatum) vordert verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van het besluit van de gemeenteraad van de stad Gent van 28 juni 2011 waarbij het reglement op de bedelarij wordt ingevoerd.

II. FEITEN

1. Op 28 juni 2011 neemt de gemeenteraad van de stad Gent het "Politierglement op de bedelarij" aan. Dit is het bestreden besluit, waarin het volgende gesteld wordt¹:

"1.

Het is op het ganse grondgebied verboden te bedelen op een agressieve manier, onder meer door het opdringerig aanklampen van voorbijgangers.

2.

Het is op het ganse grondgebied verboden bij het bedelen gebruik te maken van dieren.

3.

Het is op het ganse grondgebied verboden te bedelen op trottoirs waar de doorgang van voetgangers of de toegang naar gebouwen bemoeilijkt kan worden.

4.

Het is op het ganse grondgebied verboden te bedelen op de rijbaan of ten aanzien van de bestuurders of passagiers van voertuigen op de rijbaan, onder meer op of in de nabijheid van kruispunten.

5.

Het is verboden te bedelen in de Gentse-Feestzone tijdens de Gentse-Feestenperiode, vastgelegd in de jaarlijkse Politieverordening Gentse Feesten.

6.

Het is op het ganse grondgebied verboden aan de deuren te bellen of te kloppen met het doel een aalmoes te bekomen.

7.

Overtreding van dit reglement wordt gesanctioneerd met een administratieve geldboete van 120 euro."

Het besluit is als volgt gemotiveerd:

"Volgende feiten gaan aan de beslissing vooraf:

Op grond van de federale wetgeving is alleen de exploitatie van bedelarij strafbaar. Het artikel 433 ter van het Strafwetboek verbiedt het aanzetten van personen tot bedelarij en het exploiteren van andermans bedelarij. Het art 433 quater van het Strafwetboek voert een strafverzwaring in voor strafbare feiten ten opzichte van minderjarigen en personen in een bijzonder kwetsbare positie, of gepaard gaande met een vorm van dwang of listige kunstgrepen.

Een gemeente kan maatregelen nemen tegen het uitoefenen van de bedelarij, voor zover die maatregelen gericht zijn tegen die praktijken waaruit een vastgestelde of vermoedelijke verstoring blijkt van de openbare orde, veiligheid, rust of gezondheid. Dit principe is erkend door de Raad van State in een arrest van 8 oktober 1997.

Op grond van artikel 135 §2 hebben de gemeenten tot taak het voorzien, ten behoeve van de inwoners, in een goede politie, met name over de zindelijkheid, de gezondheid, de veiligheid en de rust op openbare wegen en plaatsen en in gebouwen.

Meer bepaald, en voor zover de aangelegenheid niet buiten de bevoegdheid van de gemeenten is gehouden, worden de volgende zaken van politie aan de waakzaamheid en het gezag van de gemeenten toevertrouwd:

1° alles wat verband houdt met een veilig en vlot verkeer op openbare wegen, straten, kaden en pleinen, (...)

2° het tegengaan van inbreuken op de openbare rust, zoals vechtpartijen en twisten met volksoploop op straat, tumult verwekt in plaatsen van openbare vergadering, nachtgerucht en nachtelijke samenscholingen die de rust van de inwoners verstoren;

¹ Stuk 1 administratief dossier.

3° het handhaven van de orde op plaatsen waar veel mensen samenkomen, zoals op jaarmarkten en markten, bij openbare vermakelijkheden en plechtigheden, vertoningen en spelen, in drankgelegenheden, kerken en andere openbare plaatsen;

(...) 7° het nemen van de nodige maatregelen, inclusief politieverordeningen, voor het tegengaan van alle vormen van openbare overlast.

De Stad Gent had al eerder (bij raadsbesluit van 23 november 1993) een algemeen bedelverbod op het Gentse grondgebied ingevoerd, maar de gemeenteraad heeft op 16 februari 1998 dit politiereglement opgeheven. Er was toen vastgesteld dat er op basis van het méér dan vier jaar toegepaste bedelverbod slechts 34 politietussenkomsten waren geweest, en er werd geoordeeld dat de verstoringen van de openbare orde en rust tengevolge van bedelarij afdoende" konden worden tegengegaan door de toepassing van de Gemeentewet, de Wet op het Politieambt en de bepalingen van de "Politieverordening op de privaatieve ingebruikneming van de openbare weg".

Deze beslissing wordt genomen om volgende redenen:

Sinds de afschaffing van het vroegere politiereglement is een aanzienlijke toename vastgesteld van het fenomeen. Uit een verslag van de politie dd. 7 juni 2011 blijkt dat er in de jaren 2008, 2009 en 2010 149 feiten van bedelarij zijn geverbaliseerd, wat een gemiddelde betekent van ongeveer 50 processen-verbaal per jaar, en dus méér op jaarbasis dan in de volledige periode 1994-1998.

Deze processen-verbaal slaan niet op feiten van bedelen als dusdanig, maar hoofdzakelijk op effectieve verstoringen van de openbare orde (agressief bedelen — 127PV's) en exploitatie van bedelarij (22 PV's). Er wordt ook PV opgemaakt in de gevallen waarbij in strijd met het Strafwetboek met kinderen wordt gebedeld.

Het toegenomen bedelen blijkt niet beperkt tot bepaalde zones in het stadscentrum maar strekt zich evenzeer uit tot de periferie van het stadscentrum. De vaststelling op de inkomende en uitgaande assen van de Stad zijn onlosmakelijk verbonden met het bedelen op of in de nabijheid van kruispunten. De politie vermeldt ook een toename van klachten van handelaars en omwonenden inzake een toegenomen overlast door agressieve bedelarij en 'bedeltoerisme', vooral geconcentreerd in de zg 'kuip' van Gent, waar een aantal gekende plekken gesignaleerd worden waar vaak bedelaars zijn aan te treffen.

Het is aangewezen om die vormen van bedelen te verbieden die de verstoringen van de openbare orde of een vorm van overlast en verstoring van het veiligheidsgevoel meebrengen, in de vorm van opdringerig aanklappen van voorbijgangers, of het beïnvloeden van voorbijgangers door middel van de aanwezigheid van dieren, en algemeen alle vormen van bedelen op plaatsen of op manieren die de doorgang van de voetgangers en weggebruikers bemoeilijkt.

Ook het aanspreken van de bestuurders van stilstaande of traag rijdende voertuigen op de rijbaan, meestal op grote kruispunten, is een ongewenste en storende vorm van bedelen, die het verkeer hindert. Deze vorm van bedelarij gebeurt vaak ten aanzien van files van voertuigen, door voetgangers die zich tussen het verkeer bewegen of die de bestuurders aanspreken en hierdoor onoplettendheid veroorzaken of risico's voor ongevallen vergroten.

In het belang van de openbare veiligheid tijdens de Gentse Feesten, waarin anderhalf tot 1,8 miljoen bezoekers te verwachten zijn, moet deze grote volkstoeloop maximaal beheersbaar zijn en is het aangewezen om elke vorm van bedelen te verbieden binnen de strikt omschreven Gentse-Feestzone tijdens de Gentse-Feestenperiode, vastgelegd in de jaarlijkse Politieverordening Gentse Feesten.

Ook het aanbellen of aankloppen aan woningen om een aalmoes te bekomen verstoort de openbare rust."

De cijfers en vaststellingen van de politie waarnaar verwezen wordt, zijn terug te vinden in een schrijven van 7 juni 2011 van commissaris Vergult van de Gentse politie aan de burgemeester²:

"Naar aanleiding van de vergadering d.d. 23 mei 2011 maak ik u hierbij een overzicht van de politionele vaststelling met betrekking tot inbreuken op bedelarij.

² Stuk 2 administratief dossier.

Ingevolge de cijfers mij verstrekt voor de periode 2008 — 2009 — 2010 kunnen wij volgende informatie meedelen:

1) Er werden in totaal 127 pv's opgesteld inzake verstoring openbare orde — bedelarij

2) Er werden in totaal 22 pv's opgesteld inzake bedelarij en exploitatie daarvan

Indien we de pv's verder uitsplitsen naar jaartal en naar locatie bekomen we 2 tabellen (...).

Bij een verdere analyse van de 22 gerechtelijke pv's stellen we vast dat 19 pv's vaststellingen bevatten inzake het bedelen door/met kinderen (zie billage 3). Tevens stellen we vast dat enkele namen frequent voorkomen en dat terzake ook pv's zijn opgesteld inzake inbreuken op de leerplicht en inbreuken op de wetgeving op de jeugdbescherming (zie bijlage 4).

Bij de analyse van de 127 pv's inzake verstoring van de openbare orde en rust stellen we vast dat heel wat vaststellingen gebeuren op de inkomende en uitgaande assen van de stad (Bellvue, Brusselsepoortstraat, Dendermondsesteenweg, Dierentuinlaan, Einde Were, Hubert Frère Orbanlaan, Jubileumlaan, Keizersvest, Land van Waaslaan, Opgeëistenlaan, Rooigemlaan, Sint-Lievenslaan, Vlaamsekaai). Deze 87 vaststellingen zijn onlosmakelijk verbonden met het bedelen op of in de nabijheid van de kruispunten die aldaar gelegen zijn.

De overige 40 pv's kennen vooral een concentratie in de kuip van Gent waarbij de Belfortstraat, Donkersteeg, Hoogpoort, Korenmarkt, Langemunt, Mageleinstraat, Veldstraat, Volderstraat en Vrijdagmarkt gekende plekken zijn waar bedelaars aan te treffen zijn (23). Door toenemende klachten van handelaars en omwonenden van deze zone m.b.t. een toegenomen overlast van agressieve bedelarij en bedeltoerisme, werd door het commissariaat Gent-Centrum een actie geïnitieerd met de bedoeling de overlast gesitueerd binnen de winkelwandelstraten aan te pakken. De doelgroep in deze actie betreft vooral de agressieve bedelaars, bedelaars met kinderen, personen zonder verblevergunning etc.

Conclusie:

Het leeuwenaandeel van de vaststellingen inzake bedelarij worden bestuurlijk afgehandeld om diverse redenen:

Of het gaat om een verstoring van de openbare orde (agressief bedelen), dit resulteert dan meestal in een bestuurlijke opsluiting (max. 12uur);

Of het gaat om bedelaars van vreemde origine waarvan de identiteit dient geverifieerd te worden, zo nodig contact genomen met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waardoor de bedelaars in afwachting van een beslissing van DVZ bestuurlijk worden weerhouden (max. 24uur).

Voorname vaststellingen worden ook geakteerd in een proces-verbaal.

Zo worden gevallen van bedelarij waarbij kinderen gebruikt worden geverbaliseerd (Wet op de Jeugdbescherming) ten behoeve van het Jeugdparket. Voor deze misdrijven is het Jeugdparket van de woonplaats bevoegd.

Tegen het fenomeen bedelarij wordt vnl. ambtshalve opgetreden, in een gering aantal gevallen verricht de politie vaststellingen inzake bedelarij op klacht/via aangifte.

Een aantal bedelaars komen meermaals voor in onze politionele bestanden. Het overgrote deel van de bedelaars zijn afkomstig uit de Oostbloklanden met een inschrijving in het Brusselse, slechts weinigen hebben — hoewel een aantal individuen bekend zijn bij onze diensten — wel een inschrijving/trefplaats in het Gentse.

Een belangrijke vaststelling is ook dat het fenomeen bedelarij zich geografisch niet alleen laat vatten tot locaties in het stadscentrum (zeg maar winkelstraten). Een groot deel van de vaststellingen worden verricht in de periferie van het stadscentrum. Bedelaars die het verkeer hinderen t.h.v. kruispunten door naar financiële gunsten te dingen bij de bestuurders. Ter zake zijn een aantal hotspots bekend (Ter Platen, Drongensesteenweg, Bilaisantvest, enz...).

Naar de aanpak/het beheersen van het fenomeen bedelarij, zijn alle operationele diensten binnen onze zone actief (de wijkdienst = acties — bvb. de actie Twist (GC); de interventiedienst patrouilles en de lokale rekerchedienst = unit gauwdiefstallen)."

2. Op 18 juli 2011 vraagt verzoekende partij aan de provinciegouverneur van Oost-Vlaanderen om het politiereglement op te schorten en de gemeenteraad uit te nodigen om het ongedaan te maken, dan wel grondig te herzien.

3. Op 6 september 2011 deelt de gouverneur aan verzoekende partij mee dat hij geen reden ziet voor een maatregel van bestuurlijk toezicht.

III. PROCEDURE

Het verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing werd verworpen bij arrest nr. 217.930 van 14 februari 2012 wegens de ontstentenis van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

IV. ONTVANKELIJKHEID

1. De ontvankelijkheid *rationae temporis* wordt niet in vraag gesteld
2. Wat de onontvankelijkheid wegens *gemis aan het vereiste belang* aangaat.

Verwerende partij stelt, na naar het arrest nr. 68.735 VZW Liga voor mensenrechten, te hebben verwezen waar de Raad wel het belang in hoofde van verzoekende partij erkende, dat de vordering van verzoekende partij niet het collectief belang van deze partij dient maar een actio popularis uitmaakt. Anders dan verzoekster het voorstelt, met name dat een beperking van bedelarij, een beperking is van de vrijheid van het individu, meent verwerende partij dat het uitoefenen van de bedelarij geen constitutief bestanddeel is van het recht op vrijheid en verwijst terzake naar rechtsleer (p. 3 van de memorie van antwoord).

Gezien verzoekende partij zich op het vrijheidsbeginsel beroept om te stellen dat bedelarij hieronder valt, hoewel dit niet kan worden aangetoond, kan zij zich evenmin op haar algemene statutaire doelomschrijving beroepen om haar eigen belang te staven.

Overigens handelt verzoekende partij zelf niet gelijkmatig in haar verweer tegen politiereglementen die bedelarij beperken. In vele gemeenten werden gelijkaardige politiereglementen genomen die niet werden bestreden door de VZW Liga voor mensenrechten, zie de steden Antwerpen, Oostende, Deinze-Zulte, Lommel, Mechelen Roeselare-Izegem, Mechelen die gelijkaardige bedelverboden hebben, waartegen niet werd opgetreden door verzoekende partijen terwijl het om gelijkaardige gedragingen gaat.

Indien bedelarij volgens verzoekster werkelijk een beperking zou zijn op de vrijheid van komen en gaan, dient zij consequent op te treden tegen elke beperking hiervan en niet enkel tegen het huidige bestreden besluit. Verzoeksters handelwijze is niet consequent. De vordering is onontvankelijk wegens gebrek aan collectief eigen belang.

Verzoekende partij repliceert dat zij conform haar statuten tot doel heeft elke aanslag op de rechten van personen of gemeenschappen te bestrijden en haar maatschappelijk doel onderscheiden is van het algemeen belang. Een beperking van bedelarij is een beperking van de vrijheid van het individu waarvan de verdediging wordt nagestreefd in het doel van verzoekende partij. De Raad van State besliste reeds eerder dat bedelarij een uitoefening is van de vrijheid in het arrest nr. 68.735 van 8 oktober 1997, gewezen op vordering van de Franstalige tegenhanger van verzoekster, de Ligue des droits de l'Homme.

Niets verplicht verzoekende partij om elk gemeentelijk politiereglement van elke gemeente aan te vechten om ontvankelijk het huidig te kunnen bestrijden. Niet alle politiereglementen komen binnen de 60 dagen na bekendmaking ter kennis van verzoekster, bovendien is haar zetel in Gent gevestigd zodat zij van de bestreden beslissing snel kennis heeft gekregen.

Bespreking

Terzake kan, gelet op het maatschappelijk doel van verzoekende partij (specifiek het verlenen van begeleiding en ondersteuning omtrent mensenrechten), in dezelfde lijn geoordeeld worden als in arrest nr. 154.291 van 31 januari 2006. In dit arrest is overwogen dat het maatschappelijk doel van verzoekende partij te onderscheiden is van het algemeen belang:

Overwegende dat verwerende partij in de memorie van antwoord het gebrek aan rechtens vereiste belang van verzoeksters opwerpt; dat zij meent dat niet voor elk van de verzoeksters op zich is aangetoond "welk het belang is dat te onderscheiden is van het algemeen belang dat samengaat met een actio popularis";

Overwegende dat wanneer een vereniging zonder winstoogmerk zich op een collectief belang beroept, vereist is dat haar maatschappelijk doel van bijzondere aard is en, dan ook, onderscheiden van het algemeen belang (...);

dat de VZW Liga voor Mensenrechten onder meer tot statutair doel heeft begeleiding en ondersteuning te verlenen aan sociaal-culturele organisaties "meer in het bijzonder rond thema's als gevangeniswezen, racisme, asielrecht, privacy, kinderrechten en mensenrechten in het algemeen"; dat het maatschappelijk doel van de drie verenigingen te onderscheiden is van het algemeen belang; dat hun vordering tot nietigverklaring aan dat doel niet vreemd is, nu zij een koninklijk besluit aanvechten dat vreemdelingen volgens hen zou discrimineren; dat de exceptie verworpen wordt;"

Ook in casu komt het ons voor dat verzoeksters vordering tegen een besluit dat de bedelarij reglementeert niet vreemd te zijn aan haar maatschappelijk doel.

Verzoekster stelt onder meer dat, nu haar zetel in Gent is gelegen, zij eerder van het reglement van Gent op de hoogte is. Wat er ook van zij, op de grondslag dat enkel het bedelreglement van Gent wordt aangevochten en de overige onverlet worden

gelaten kan verzoekster niet het belang bij onderhavig beroep worden ontzegd om op te komen tegen het reglement dat, uiteraard apart, voor Gent is tot stand gebracht, het zij herhaald, omwille van het feit dat zij datzelfde niet heeft gedaan met betrekking tot gelijkaardige reglementen.

V. PROCESBEVOEGDHEID

Verwerende partij voert aan dat het verzoek tot voortzetting van 19 maart 2012 onontvankelijk is. Overeenkomstig art. 13, 2e en 4e lid van de VZW-wet, vertegenwoordigt de raad van bestuur de vereniging in en buiten rechte, die bevoegdheid kan worden opgedragen aan één of meer personen. De beslissing om in rechte te treden is tegenwerpbaar aan derden onder de voorwaarden bepaald in art. 26 novies § 3 van de VZW-wet: na neerlegging ervan of na bekendmaking ervan in de bijlagen bij het B.S.

De laatste publicatie inzake het ontslag en de benoeming van de bestuurders van verzoekende partij werd gedaan op 14 december 2010 ter griffie van de rechtbank van koophandel te Gent, alsmede op 23 december 2010 in de bijlagen bij het B.S. (aanvullend stuk 13). Het betrof de publicatie van de notulen van de algemene vergadering van verzoekende partij van 1 maart 2010 met name de beslissing inzake het ontslag en de benoeming van de bestuurders. J. Veys en P. Pataer werden hierbij herverkozen als bestuurder vanaf 1 maart 2010 voor een periode van twee jaar, hetzij tot 29 februari 2012. De mandaten vervielen op 1 maart 2012.

Het inleidend verzoekschrift werd ondertekend door bestuurders Veys en Pataer. Het verzoek tot voortzetting van 19 maart 2012 werd ondertekend door dezelfde personen. Gelet op het verval van de mandaten op 1 maart 2012 terwijl er tot op heden geen publicatie is van sindsdien benoemde of herbenoemde bestuurders, is het verzoek tot voortzetting niet op regelmatige wijze ingediend. Er is geen bewijs, minstens tegenwerpbaarheid aan derden, dat het ondertekend werd door rechtsgeldig aangestelde bestuurders.

De hernieuwing van de mandaten was niet tegenstelbaar aan verwerende partij op het ogenblik van het voortzettingsverzoek. Verwerende partij verwijst naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waarin besloten wordt tot de onontvankelijkheid van het verzoek wanneer het bewijs van de bekendmaking in de bijlagen tot het B.S. van de benoeming van de bestuurders niet wordt geleverd. Derhalve wordt verzoekende partij geacht afstand van geding te hebben gedaan.

Verzoekende partij dupliceert:

Wat de ontvankelijkheid van het verzoek tot voortzetting aangaat, werd tijdens de Raad van bestuur van 3 oktober 2011 beslist om een verzoek tot vernietiging en schorsing in te dienen (stuk 9 verzoekster). Verwerende partij stelt dat het verzoek tot voortzetting ondertekend is door twee personen die verzoekende partij niet geldig kunnen vertegenwoordigen.

De bestuurders die het verzoek tot voortzetting van 19 maart 2012 ondertekenden werden op die dag herverkozen als bestuurder. De publicatie hiervan in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad gebeurde op 6 juni 2012 (stuk 14 verzoekster).

Verzoekster verwijst naar rechtsleer die stelt dat, wanneer het bestuursmandaat eindigt, de bestuurder verplicht is om waar nodig zijn medewerking te verlenen aan handelingen van bestuur of vertegenwoordiging, dat deze verplichting niet onbeperkt is in tijd en dat de bestuurder niet langer in functie moet blijven dan redelijkerwijs noodzakelijk is om een vervanger aan te stellen (p. 11 van de memorie).

Er verstreken, aldus verzoekster, nog geen drie weken tussen het statutaire einde van het mandaat enerzijds en de herverkiezing en het ondertekenen van het verzoek tot voortzetting anderzijds.

Bespreking

Het verzoek tot voortzetting van de annulatieprocedure is gedateerd 15 maart 2012 en ondertekend door de heren Veys en Pataer, bestuursleden.

Uit het stuk dat werd neergelegd ter griffie van de rechtbank van koophandel op 25 mei 2012 en gepubliceerd werd in de bijlagen bij het B.S. van 6 juni 2012 (stuk 14) blijkt dat de heren Veys en Pataer op de algemene vergadering van 19 maart 2012 werden herverkozen als bestuurder voor een periode van twee jaar.

In het arrest nr. 192.085 van 31 maart 2009 wordt o.m. het volgende overwogen:

“2.3.1.2.2. Artikel 9 van de v.z.w.-wet, zoals het gold op 14 maart 2001 alsook op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep, luidt als volgt:

“Elke wijziging in de statuten moet, binnen één maand nadat er toe besloten is, in de bijlagen van het Staatsblad bekendgemaakt worden.

Hetzelfde geldt voor elke benoeming, ontslagneming of afzetting van een beheerder”.

Artikel 26 van diezelfde wet bepaalde destijds:

“Ingeval de bekendmakingen en de formaliteiten, voorgeschreven door de artikelen 3, 9, 10 en 11, werden verzuimd, kan de vereniging zich niet op de rechtspersoonlijkheid beroepen tegenover derden; deze zijn echter wel gerechtigd ze in te roepen tegenover de vereniging”.

2.3.1.2.3. De beslissing van 14 maart 2001 houdende ontslagneming en benoeming is pas in de Bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 18 oktober 2001 bekendgemaakt. Dit is niet binnen de door artikel 9 van de v.z.w.-wet voorgeschreven termijn van één maand. Echter betreft het geen vervaltermijn, zodat dit verzuim, zonder dat er een probleem ontstaat qua tegenstelbaarheid van de rechtspersoonlijkheid, kan worden goedge maakt. (...)

Ook deze excepties kunnen niet worden aangenomen.

2.3.2. Procesbevoegdheid

2.3.2.1.1. In haar laatste memorie werpt de tussenkomende partij op dat inzake de tweede verzoekende partij niet rechtsgeldig is beslist tot het voortzetten van de

procedure, na de betekening van het arrest nr. 105.340, van 29 maart 2002, waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.

Daartoe voert ze vooreerst aan dat het mandaat van bestuurder van Bart MUYS en Lieven "NACHTEGAELE" (lees: NACHTERGALE), die de voortzettingsbeslissing van 29 april 2002 "respectievelijk in hun hoedanigheid van voorzitter en penningmeester van (...) (de) vereniging" hebben ondertekend, blijkens "een publicatie in het Belgisch Staatsblad van 30 november 1999" "tot aan de algemene vergadering van 2001" liep en de "Vereniging voor bos in Vlaanderen" "nooit heeft beslist tot het verlengen van de mandaten van haar bestuurders" "tot 2004", aangezien uit "een uittreksel uit het Belgisch Staatsblad van 18 oktober 2001" blijkt dat die beslissing "nog steeds melding (maakt) van de naam 'Vlaamse Bosbouwvereniging' " terwijl "de naam van de vereniging", blijkens het uittreksel in het Belgisch Staatsblad van 30 november 1999, "op 27 februari 1999 werd gewijzigd in de 'Vereniging voor bos in Vlaanderen'".

Bovendien stelt ze dienaangaande dat de voortzettingsbeslissing die "ondertekend werd door twee bestuurders niet volstaat" aangezien "artikel 12 van de statuten (...), zoals gewijzigd op 7 maart 1992, (bepaalt) dat de vereniging naar derden toe wordt vertegenwoordigd door de handtekening van drie bestuurders".

2.3.2.1.2. Ook betoogt ze dat, "zoals (dit) het geval is voor de voortzetting (...) de beslissing tot het instellen van het beroep slechts (is) ondertekend door twee bestuurders, terwijl het bewijs van deze beslissing enkel rechtsgeldig kan geleverd worden door de handtekening van drie bestuurders".

2.3.2.2.1. Artikel 14 van de in de Bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 1 januari 1998 bekendgemaakte statuten van de tweede verzoekende partij, zoals het op het ogenblik van de beslissing van 21 juni 2001 tot het in rechte treden gold alsook ten tijde van het indienen van het annulatieberoep, bepaalt ondermeer dat "de beheerraad (...) de zaken van de vereniging (leidt) en (...) deze (vertegenwoordigt) bij elke gerechtelijke en buitengerechtelijke akte".

Artikel 18 van die statuten bepaalt: "De raad van beheer treedt in rechte op voor de vereniging. Voor alle akten uitgaande van de raad van beheer en opdat de vereniging rechtsgeldig vertegenwoordigd weze tegenover derden, volstaan de gezamenlijke handtekeningen van drie beheerders".

Overeenkomstig artikel 17 van die statuten "neemt (de raad van beheer) geldig beslissingen bij aanwezigheid of vertegenwoordiging van de helft van de beheerders" en "worden (de beslissingen) genomen bij gewone meerderheid" en "geacteerd in het verslagboek van de raad van beheer".

2.3.2.2.2. Uit de diverse stukken die door de tweede verzoekende partij werden neergelegd blijkt afdoende dat haar raad van bestuur, op 21 juni 2001, in een samenstelling met meer dan de helft van het aantal bestuurders, bij unanimité heeft beslist tot het instellen van de voorliggende vordering. Het feit dat het uittreksel van de desbetreffende notulen slechts door twee bestuurders werd ondertekend, doet hieraan geen afbreuk.

De bevoegdheid tot het ondertekenen van stukken dient immers te worden onderscheiden van de eigenlijke beslissingsbevoegdheid. In zoverre de exceptie betrekking heeft op het instellen van het beroep dient ze bijgevolg te worden verworpen.

2.3.2.2.3. Voor zover de exceptie betrekking heeft op de beslissing tot voortzetting van de procedure, dient te worden opgemerkt dat de beslissing die de raad van bestuur van de tweede verzoekende partij op 21 juni 2001 heeft genomen, op alle proceshandelingen slaat die nodig zijn om de procedure tot een einde te brengen, met inbegrip van het verzoek tot voortzetting van de procedure. Er is, met andere woorden, geen afzonderlijke beslissing om in rechte te treden nodig voor de voortzetting van de procedure. De exceptie wordt bijgevolg ook wat dit betreft verworpen”.

Uit dit arrest blijkt eensdeels dat de door de VZW-wet voorgeschreven termijn van bekendmaking in het Belgisch Staatsblad niet als een vervaltermijn wordt beschouwd zodat een overschrijding ervan kan worden goedge maakt zonder dat een probleem van tegenstelbaarheid ontstaat. Anderdeels wordt erin geoordeeld dat de beslissing waarbij tot het instellen van het geding wordt besloten, slaat op alle proceshandelingen, nodig om de zaak tot een einde te brengen, met inbegrip van het verzoek tot voortzetting van de procedure.

Derhalve vermag in casu de afwezigheid van publicatie in het B.S. van de (her)benoeming van de ondertekenaars op het ogenblik van het ondertekenen van het verzoek tot voortzetting van de procedure, er niet toe leiden dat het verzoek tot voortzetting niet als rechtsgeldig ingediend zou moeten worden beschouwd of niet tegenstelbaar kan worden geacht te zijn.

VI. DE GROND VAN DE ZAAK

Eerste middel

Standpunten van de partijen

In het eerste middel voert **verzoekende partij** de schending aan van de artikelen 119bis en 135 van de Nieuwe Gemeentewet, alsook van het evenredigheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel merkt zij op dat de politie ook zonder specifiek bedelarijreglement reeds kon optreden tegen de gebeurlijke overlast en dit ook gedaan heeft.

In zoverre het reglement bedoeld is om de misdrijven te beteugelen die in artikel 433ter en quater Sw. omschreven zijn – met name exploitatie van bedelarij – schendt het besluit artikel 119bis van de Nieuwe Gemeentewet.

In het tweede onderdeel wordt betoogd dat verwerende partij haar bevoegdheid overschrijdt door tijdens de Gentse Feesten een algemeen bedelverbod in te stellen in de feestzone. Er worden geen redenen van openbare orde, veiligheid, rust of gezondheid aannemelijk gemaakt. Deze maatregel treft bovendien meer mensen dan enkel de maatschappelijk zwakken.

In het derde onderdeel stelt verzoekende partij dat het besluit, door bepaalde manieren van bedelen op het gehele grondgebied van de stad permanent te verbieden, een algemeen karakter heeft dat voorbijgaat aan het nagestreefde doel. De Raad van State heeft een gelijkaardige maatregel van de stad Brussel in het verleden vernietigd. Van hinder op het

gehele grondgebied is geen sprake. Wat het verbod op bedelen met honden betreft, wordt de persoonlijke vrijheid van het individu geschonden.

In het vierde onderdeel argumenteert verzoekende partij dat het aanbellen aan deuren geenszins storend kan zijn voor de openbare orde, veiligheid en rust. De motivering voor deze maatregel laat niet toe tot een andere conclusie te komen. Kinderen kunnen thans geen driekoningen meer zingen, althans niet wanneer zij hiervoor wat klein geld of snoep willen ontvangen.

Verwerende partij antwoordt nopens het eerste onderdeel dat verzoekende partij van een foute lezing van het besluit uitgaat als zij beweert dat het dezelfde gedragingen administratief zou bestraffen als deze omschreven in artikel 433ter en quater Sw. Het besluit wil enkel agressieve vormen van bedelarij die openbare overlast kunnen veroorzaken aanpakken. Vermits “bedelaarsstrategieën hoofdzakelijk passief zijn”, wordt slechts een klein aantal bedelaars door het besluit getroffen.

Ook ten aanzien van het tweede onderdeel benadrukt verwerende partij dat enkel de minderheidsgroep van agressieve bedelaars gevisieerd wordt. Wat het verbod tijdens de Gentse Feesten betreft, is het niet onevenredig dat getracht wordt alle risico's op maatschappelijke overlast zo goed mogelijk te beheersen.

In tegenstelling tot de overweging opgenomen in het schorsingsarrest nr. 217.930 van 14 februari 2012 liggen geenszins overwegingen van toeristische aard aan de grondslag van artikel 5 van het bestreden besluit, maar wel degelijk de handhaving van de materiële openbare orde, zoals voorzien in artikel 135 § 2 nieuwe Gemeentewet, getuige waarvan eveneens de jaarlijkse politieverordeningen Gentse Feesten, dwingend ingegeven om de veiligheid te garanderen.

Nopens het derde onderdeel wijst verwerende partij op het verschil tussen het algemeen bedelverbod in het gemeenteraadsbesluit van de stad Brussel en het bestreden besluit, waarin geen enkele vorm van passieve bedelarij wordt verboden. De openbare overlast van het bedelen met dieren of op kruispunten kan voorts niet ernstig ontkend worden.

In overweging 10.2.2 van het arrest nr. 217.930 werd het ordeverstorend karakter van bedelen op de rijbaan terecht aanvaard.

Wat de aanwezigheid van dieren tijdens het bedelen aangaat, is het verbod gestoeld op diverse overwegingen, met name het bedelen in aanwezigheid van gevaarlijke, exotische of bedreigde diersoorten, het verhinderen dat de verbalisanten telkens de registratie van het dier dienen na te gaan of controleren of het op de lijst staat van de zoogdieren die mogen gehouden worden, de politieverordening van de stad Gent op de openbare rust en veiligheid dd. 19.1.1998, organiseert ook het gebruik van dieren op het openbaar domein. Het gevaar dat van dieren kan uitgaan is derhalve niet onrealistisch. Het verbod is tenslotte in het belang van dieren zelf.

Over het vierde onderdeel beklemtoont verwerende partij dat het aanbellen aan deuren wel degelijk bedelarij en een verstoring van de openbare rust is. In quasi elk politiereglement dat

Dat de vigerende regelgeving de politie reeds de kans gaf op te treden tegen overlastsituaties, sluit op het eerste gezicht niet uit dat een meer op maat gemaakt reglement opgesteld wordt om een fenomeen te bekampen dat – luidens de motivering van het besluit – sinds de afschaffing van het vorige bedelarijreglement “een aanzienlijke toename” gekend heeft. Voor het overige bevat het middelonderdeel geen wettigheidskritiek.

Tweede onderdeel

In het schorsingsarrest voormeld werd hierover geoordeeld:

“9.3.1. De wet verbiedt noch bestraft bedelarij. Dat sluit op zichzelf niet uit dat bedelarij, zoals in het bestreden besluit gebeurt, op grond van artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet aan beperkingen onderworpen wordt.

Dit artikel 135, § 2, draagt de gemeenten op ten behoeve van de inwoners in een goede politie te voorzien “met name over de zindelijkheid, de gezondheid, de veiligheid en de rust op openbare wegen en plaatsen en in openbare gebouwen”. De Raad van State heeft steeds aangenomen dat de politiezaken die aldus aan de waakzaamheid en het gezag van de gemeenten worden toevertrouwd, specifiek de materiële orde betreffen. De toevoeging, door een wet van 13 mei 1999, van een 7° in artikel 135, § 2, tweede lid, heeft dat niet veranderd, zoals de Raad van State kort geleden nog bevestigde in zijn arrest nr. 202.037 van 18 maart 2010. Dit 7° plaatst uitdrukkelijk ook “het nemen van de nodige maatregelen, inclusief politieverordeningen, voor het tegengaan van alle vormen van openbare overlast” binnen de zaken van algemene politie waarvoor de gemeenten bevoegd zijn.

Opdat de uitoefening van de algemene politiebevoegdheid naar recht verantwoord is, moeten voldoende aangetoonde, concrete ordehandhavingsbehoeften voorhanden zijn, waarmee de genomen maatregelen een redelijk verband van evenredigheid vertonen. In het kader van dergelijke maatregelen, die willen beveiligen tegen een gevaarsdreiging of risico, is de evenredigheid een zaak van afwegen waarbij de maatregel niet meer pijn mag doen dan noodzakelijk uit een oogpunt van herstel van de openbare orde, getuige bijvoorbeeld het arrest van de Raad van State nr. 197.212 van 23 oktober 2009.

9.3.2. In zoverre artikel 6 van het bestreden besluit ertoe zou strekken om uit overwegingen van toeristische aard het straatbeeld tijdens de Gentse Feesten vrij van bedelaars te houden, lijkt het niet de handhaving van de materiële openbare orde na te streven en dus voor zijn rechtsgrond niet op artikel 135, § 2, te kunnen steunen.

Dat het, voorts, voor verwerende partij zaak is om de maatschappelijke overlast tijdens toeristische hoogtepunten als de Gentse Feesten zo goed mogelijk te beheersen, mag geredelijk worden aangenomen. Daarmee is evenwel nog niet gezegd en aannemelijk gemaakt dat het om reden van het gevaar voor overlast en ter wille van de beheersbaarheid van de volkstoeloop tijdens de Gentse Feesten, nodig is om niet alleen agressief bedelen, maar zonder meer elk bedelen te verbieden. Het argument dan weer -in de nota van verwerende partij- als zou het betrokken verbod “in het belang van de bedelaars” zijn, lijkt op het eerste gezicht geen overweging die bij het aannemen ervan heeft voorgezeten. Het tweede middelonderdeel komt in de gegeven omstandigheden ernstig voor”.

Het komt voor dat deze overweging in de loop van de procedure niet op die wijze is weerlegd geworden dat het middelonderdeel thans niet als gegrond voorkomt.

de bedelarij beperkt, wordt een bepaling hieromtrent opgenomen. Het gaat niet om het aanbellen of aankloppen zelf maar dit doen met het oogmerk om te bedelen. De vrijheid tot al dan niet geen is op dat moment (in de privatieve woning) reeds aangetast, de morele druk verhoogd, het onveiligheidsgevoel geactiveerd.

Verzoekende partij dupliceert nog dat, wat het tweede onderdeel aangaat, in de door verwerende partij geciteerde politieverordening, het stilstaan of stilzitten van individuen op geen enkele wijze verboden wordt. Het gemaakte onderscheid tussen een staande of zittende feestganger of een staande of zittende bedelaar op het voetpad van een evacuatieweg wordt niet verantwoord.

Wat het derde onderdeel betreft, verwijst ze naar het schorsingsarrest en repliceert nog ten aanzien van het dierenwelzijn en het algemeen karakter van het bestreden besluit, dat voorbijgaat aan het doel ervan (p. 19), voorts schraagt zij zich verder in het vierde onderdeel onder meer op de overwegingen van het schorsingsarrest.

Beoordeling

Zoals verwerende partij niet nalaat te benadrukken, voert het bestreden besluit – behalve tijdens de Gentse-Feestenperiode, in de feestzone – allerm minst een algemeen bedelarijverbod in, doch een verbod om “te bedelen op een agressieve manier”. Hiertoe worden bepaalde specifieke gedragingen verboden.

In arrest nr. 68.735 van 8 oktober 1997 – waar verzoekende partij herhaaldelijk naar verwijst – is daarentegen sprake van een “algemeen en permanent verbod op het uitoefenen van de bedelarij, dat geldt op geheel het grondgebied van de stad” dat volgens de Raad van State, “een kennelijk onevenredig karakter vertoont”.

Een dergelijk algemeen verbod is door de Raad van State ontoelaatbaar bevonden. Tegelijk wordt in het arrest principieel overwogen dat een gemeentebestuur wel degelijk – op evenredige wijze – kan optreden tegen bedelarij, indien dit vereist is voor de handhaving van de openbare orde, veiligheid, rust of gezondheid.

In zoverre verzoekende partij de redenering van het voornoemde arrest toegepast wil zien op het onderhavige beroep, zal zij op het eerste gezicht dus overtuigend moeten aantonen dat ook in casu in wezen sprake is van een algemeen verbod.

Eerste onderdeel

Verzoekende partij gaat uit van een verkeerde lezing van het bestreden besluit als zij suggereert dat het dezelfde gedragingen wenst te beteugelen als artikel 433ter en quater Sw. Zoals verzoekende partij zelf omstandig uiteenzet, is bedelarij an sich niet strafbaar in België; de strafwet bestraft enkel de exploitatie. Nazicht van het bestreden besluit leert evenwel dat niet exploitatie van bedelarij, maar vormen van overlast³ geïndiceerd worden. De onderscheiden bepalingen hebben derhalve verschillende streefdoelen waarvan verzoekende partij niet aantoonst dat ze oncomplementair zouden zijn.

³ Met name “bedelen op een agressieve manier”, “opdringerig aanklappen”, “gebruik (...) maken van dieren”, de doorgang van voetgangers op trottoirs of naar gebouwen bemoeilijken, “bedelen op de rijbaan”, “aan de deuren (...) bellen of (...) kloppen”.

Derde onderdeel

Het schorsingsarrest voormeld overweegt:

“10.2.1. Wat het gebruik van dieren bij het bedelen betreft houdt de betrokken overlast, volgens de nota van verwerende partij, verband met de bedreiging die van de dieren kan uitgaan en met de belemmering van de doorgang op voetpaden en voor winkels.

Geen van beide argumenten kan op het eerste gezicht overtuigen. Het eerste lijkt rekening te houden met een onrealistisch gevaar, het tweede met een gevaar dat al bezworen wordt door het verbod om de doorgang op trottoirs te versperren *tout court*. Het is weinig waarschijnlijk dat een bedelaar die milddadigheid verwacht, zijn dier gebruikt om de potentiële gever af te schrikken; alleszins doet het administratief dossier er niet van blijken dat reeds praktijken in die zin werden vastgesteld. Aangezien artikel 3 van het bestreden besluit in het algemeen verbiedt te bedelen op trottoirs waar de doorgang bemoeilijkt kan worden, komt hetodeloos verregaand voor om, specifiek met het oog op diezelfde vlotte doorgang, supplementair ook nog een permanent verbod, geldend voor het ganse grondgebied, in te stellen op het gebruik van dieren bij het bedelen.

10.2.2. Dat tevens de verboden om te bedelen op trottoirs waar de doorgang van voetgangers of toegang naar gebouwen bemoeilijkt kan worden of om te bedelen op de rijbaan (of ten aanzien van de bestuurders of passagiers) onevenredig zouden zijn, doordat ze op het gehele grondgebied van verwerende partij van toepassing zijn, wordt voorsnog niet bijgevallen.

Ze betreffen ogenschijnlijk fenomenen waaraan een ordeverstoring karakter vrij inherent lijkt en die zich ook buiten “locaties in het stadscentrum” zouden manifesteren. Immers zijn blijkens het politieel verslag van 7 juni 2011, waarin de bestreden beslissing steun zoekt, vaststellingen van verstoring van de openbare orde gedaan op of nabij de kruispunten van de inkomende en uitgaande assen, in “de kuip van Gent” en erbuiten, alles bij mekaar in niet minder dan dertig straten.

10.2.3. Het middelonderdeel is (alleen) ernstig in zoverre het artikel 2 van het bestreden besluit betreft”.

In de huidige stand van de procedure komt het voor dat dit middelonderdeel thans gegrond kan worden bevonden.

Vierde onderdeel

Terzake dit onderdeel overweegt voormeld schorsingsarrest:

11.3. Met de toevoeging van een 7° aan de zaken van politie die het artikel 135, § 2, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet aan de waakzaamheid en het gezag van de gemeenten heeft toevertrouwd, heeft de wetgever wat meer armslag aan de gemeenten willen geven, namelijk - aldus het arrest nr. 202.037 van 18 maart 2010- door de lat qua verstoring van de openbare orde die vereist is opdat de gemeentelijke algemene politiebevoegdheid rechtmatig in werking gesteld kan worden, te verlagen tot het niveau van “overlast”. Hierdoor moet de impact of hinder ten gevolge van de inbreuken op de materiële orde minder zwaarwegend zijn dan beweerdelijk voorheen het geval was opdat de gemeenten op grond van artikel 135, § 2, mogen optreden.

Dat de lat qua ordeverstoring verlaagd is, betekent evenwel niet dat ze nu op de grond ligt, zodat het de gemeenten voortaan toegelaten zou zijn om eender welke gedraging die

onbehaaglijk stemt of ongewenst voorkomt als overlast te bestempelen en dan op grond van artikel 135, § 2, te verbieden.

Het aanbellen of aankloppen aan een deur lijkt niet *ipso facto* van aard de openbare rust te verstoren. Bovendien verschaft het administratief dossier geen enkel concreet element dat op enigerlei wijze ervan doet blijken dat enig problematisch aanbel- of aanklopedrag van bedelaars werd vastgesteld of redelijkerwijs vermoed mag worden. Op het eerste gezicht is dan ook niet de minimaal vereiste feitelijke grondslag voorhanden voor het principiële verbod in artikel 6 van het bestreden besluit om “aan de deuren te bellen of te kloppen met het doel een aalmoes te bekomen”.

Dat een dergelijk verbod ook elders in politiereglementen, zoals te Antwerpen, voorkomt, verhelpt dat niet.

Het onderdeel is ernstig”.

In de huidige stand van zaken komt het voor dat deze overwegingen overeind blijven en aldus het eerste middel gegrond is in zijn tweede, derde – in zoverre het art. 2 van het bestreden besluit betreft – en vierde middelonderdeel.

Tweede middel

Standpunten van de partijen

In het tweede middel voert **verzoekende partij** de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 3 van het bestreden besluit bepaalt dat bedelen niet mag op plaatsen waar de doorgang op het trottoir of de toegang tot gebouwen kan bemoeilijkt worden. Deze ruime formulering maakt het onmogelijk de bepaling na te leven.

Verwerende partij repliceert dat de wet altijd bepaalde begrippen bevat die niet nader omschreven zijn of minstens een interpretatiemarge omvatten bij toepassing. Het is aan de verbalisanten om de bepaling juist toe te passen. Deze beoordeling kan niet op voorhand gemaakt worden, maar vereist soepelheid. Voorts is de rechtsbescherming vooraf met duidelijke regels en criteria vastgesteld in het algemeen reglement op de administratieve sancties.

Verzoekende partij voert in de memorie van wederantwoord geen nieuwe argumenten toe.

Beoordeling

Het schorsingsarrest voormeld overweegt:

“13. Artikel 3 van het bestreden besluit verbiedt te bedelen op trottoirs “waar de doorgang van voetgangers of de toegang naar gebouwen bemoeilijkt kan worden”.

Of het bedelen al dan niet hinderlijk is en van aard om de doorgang op het voetpad of de toegang tot gebouwen moeilijk te maken, moet steeds *in concreto* worden uitgemaakt en hangt zoals verwerende partij terecht opmerkt af “van plaats, tijd, aantal voetgangers, breedte deur, breedte voetpad, e.d.m.”. Dat de bedoelde obstructie noodzakelijkerwijs een kwestie van

context is, betekent echter nog geenszins, zo lijkt, “dat het onmogelijk is de bepaling na te leven” en dat het voor de betrokken burger onvoorzienbaar zou zijn waartoe hij gehouden is”.

Het tweede middel is niet gegrond.

Derde middel

Standpunten van de partijen

Verzoekende partij voert de schending van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan.

De maatregel treft alle bedelaars en is nutteloos, want de personen die men beoogt te beboeten kunnen geen identiteitsbewijs voorleggen of hebben geen gekend adres en hebben geen financiële middelen. De politie kon trouwens perfect optreden in het verleden en is toen ook opgetreden.

Verwerende partij wijst erop dat het niet de bedoeling is om een bepaalde groep van bedelaars te treffen, maar om op te treden tegen storende gedragingen. De zogenaamde schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet eens gemotiveerd.

Verzoekende partij voegt ook terzake dit middel niets specifiek toe.

Beoordeling

Het schorsingsarrest overweegt terzake:

“15. Het middel bekritiseert in essentie dat verwerende partij voor een repressieve aanpak koos, eerder dan “de doorstroom naar dienstverlening in deze te bevorderen”. Het is verzoeksters overtuiging dat “dit geen zoden aan de dijk zal brengen”.

In de huidige stand van de procedure lijkt de grief opportunistiek te behelzen, die niet vermag de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen”.

Het derde middel is niet gegrond.

Vierde middel

Standpunten van de partijen

Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 30 en 31 van het Herziene Europees Sociaal Handvest (hierna: ESH), in samenhang met artikel E over non-discriminatie. Bedelarij wordt op een repressieve manier betuigd, in plaats van op een sociaal helende manier, zoals door het ESH opgelegd wordt.

Verwerende partij merkt op dat het ESH geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.

Verzoekende partij herneemt de tekst van haar verzoekschrift.

Beoordeling

De verdragsluitende partijen verbinden zich ertoe maatregelen te nemen om de situatie te bevorderen van personen die te maken hebben met armoede of sociale uitsluiting (art. 30) en om betaalbare en adequate huisvesting te voorzien (art. 31). Deze verbintenis sluit niet uit dat tegelijk bepaalde vormen van overlast worden bestreden. Het schorsingsarrest overweegt dat voornamelijk met verwerende partij wordt aangenomen dat verzoekster niet aantoont “op welke wijze het politiereglement op de bedelarij voormelde verdragsbepalingen zou schenden”. Nu verzoekster haar middel op dezelfde manier heeft hernomen, kan deze overweging in de huidige stand leiden tot de conclusie dat dit middel niet gegrond is.

VII. BESLUIT

Er kan worden geconcludeerd dat:

- De zaak in staat van wijzen is
- De vordering ontvankelijk is en gegrond wat het eerste middel aangaat in zijn tweede onderdeel, in zijn derde onderdeel in zoverre het artikel 2 van het bestreden besluit betreft en in zijn vierde onderdeel
- De kosten ten laste van verwerende partij vallen.

D. Mareen
Eerste Auditeur